

עין משפט ונר מצוה

פב:

מרוכה פרק שביעי בבא קמא

מסורת הש"ס

אתא איהו ותיקן אפילו דבריה. לא קיימא לן הכי אלא כרי יהודה בן כתיבה דלמא דברי תורה אין מקלנין טומאה כדלמא בראשית גגו (וחילן דף קט: וס"ג) וכמי שמתו (נכרס דף כב.) הילדנה נהבו עלמא כהלתא סבי וא"ת הידוע לנצל נתנה עורא וי"ל דלמא סבר דלא מיקן עורא דבר זה אי נמי התנה שכל מי שרצה לנטל יבטל דבכי האי גונגא מותר כדלמא בריש מועד קטן (דף ג.) אי נמי לא פשט אסורו כדבר ישראל דלמרינן גבי שמן צפ" און מעמידין (פ"ו דף ט.) ואע"ג דמשמע חסם דאי דינאל גזר עליו לא היה ר' יהודה שואה יכול לנטול א"ע"פ שלא פשט היינו במילתא דכתיב בקרא אבל תקנה עורא לא כתיב בקרא והא דדריש נמי שמא לבנין וסמך ליה יוס אשכ עמדת מה להלן בעלי קריין אסורין כו' אסמכתא היא דהא עורא מיקן והא דלמא נמי שמא וס"ס דף יח:) גבי צניכו דתנר גוזא דנדכר ואמת וטבל לא נצטרכי תורה לכתי עורא לא הוא אלא לכול חילין צתורה: **ואינה** מביאה עגלה עירופה. וא"ת מאי אריס משום דלא נתחלקה היפוק ליה משום דלא לן למילי כמר רובא דעלמא כדלמא בלא יחסור (ב"ב דף כג:) ואע"ג דלמא חסם דינושנת בין ההרים לא אולנין נטר רובא ירושלים הריס סבי לה עלמא מקוס היו ישראל כנסין יוזאין לה לעלות לרגל ובנאכר ימות השנה נמי לשלם נדרים ונדבות וגם אומות העולם היו נאין לה לסקורה שקריה וכלת עמים וי"ל דמ"מ היו סם מקומות שלא היו מאיסי כ' אס יושבי ירושלים לנדס אי נמי ימי חוקיה שכל ישראל היו בירושלים ושלא היו נאין לסקורה: **ואין** משאם בנגיעם דכתוב **אחוותכם** וירושלים לא נתחלקה לשבטים. אין לפרש שנתחלקה אלא שנמנו דושנה של ירמו תחמיה ולפיכך אין מטמא דכפ"ק דיומא (דף ג.) משמע דלמ"ד לא נתחלקה לא נתחלקה ממש וא"ת מגליה דלא נתחלקה ממש דלמא סבר נתחלקה אלא שנמנו דושנה של ירמו תחמיה כמו ל' יהודה דלמא נתחלקה ומעמא וביה המקדש עלמו אין מטמא א"ע"ג דנתחלק אלא משום שנמנו דושנה של ירמו תחמיה כדלמא חסם וי"ל

קעא א מ"י פ"י מה' שפ"ט חלס' ע סמט עין פה טושי' פ"ט פ"י קט ע"ף: 1 קעב א מ"י פ"ה מה' מקואות חלס' א סגט ע"ן רמז: קעג ג מ"י פ"ד מהלסט קריאלת שבע חלס' טושי' א"ת פ"י פח: קעד ד מ"י פ"י מה' בית הבחירה חלס' ד סמט ע"ן קמ: קעה ה מ"י פ"ו וי"ד מה' ז שמי' יובל חלס' ו: קעו ו מ"י פ"ה מהלסט בית הבחירה חלס' ד יוס' ע"ן רמז חלס' ד: קעז ו מ"י פ"ו מהלסט בית הבחירה חלס' ד יוס' ע"ן רמז חלס' ד: קעח ח מ"י פ"י מה' בית הבחירה חלס' ד יוס' ע"ן רמז חלס' ד: קעט ט כ ל מ נ מ"י פ"ו מהלסט בית הבחירה חלס' ד: קס ס מ"י פ"ה מהלסט טק ממון חלס' ט טושי' ח"ת פ"ט פ"ח כ: 3:

תפיסה. נמסקת להרחקה דמילתא: **לדברי** תורה. שלא יסנה עד שיעטול: **אין** פניה חלוט **כס**. כדן כתי ערי חומה אלא גאולה תהיה לו אס ירלה לגאל ואס יגיע יובל יואל ביוכל כתי ערי חרס: **ויזין**. קודות יזאין מן הכתלים: **גוונוראום**. אולדל"וי"ר בלע"ז על פני העליה מכחין: **כשנוטם**. משפחות סיד לקדירות: **גיסם ורדין**. כך שמה והיא הימה לרביה לקטורת והיינו כפס הידן (כרסות דף ו.) על סם שדך הורד לגדל על שפת הידן: **אין** מלינין **כס** אס **סמס**. מת כה אלס בלאו היום קוברים אוחו מיד: **עריין**. משמע שמה יודע למי מיוזמת היא: **אבל** **סמוסה**. שמה יאח כית מן הממט מוטל בנאין והגונוראום מאלילות עליו ועל אנשים הרבה וממלאת מרבה אט העומאה: **משום** **שליס**. דרכן ליגדל באשפה ומרבים טומאה לפי שמטיס סם ומטמאים הקדשים שיירושלים: **קוטרא**. עשן שמשחיר את החומה וגנאלי הו"ל: **סרמון**. עשנים רעים הגדלים סם חורקין נחון ועד דרך גנות וילן דך סרמון: **משום** **קדשים**. שנתרגלין מנקיין באשפה ומניחים כפר שליסי כפיהס ומטמאין את הקדשים: **גמרא**. מקורס היל דיניו ואין טעם ל' לדברי: הורקנס ואריס טובלוס אחיס היו ומרינין על דבר המלוכה: סיו משליסין. אחסם שפניסי מורדין מעל החומה דינין מתרומת הלכה בקופה לאוחן שבחון לקטות ממדין: **נעץ** **לפרינו**. תקע"ס שכן דרך חזיר כשגורין אחת: **ועל** **אופס** **שפה** **שנינו**. כמנחות (דף סד:) מעשה שקל העומר שהיה רגיל לגל מן הקרוב לירושלים אומה שעה כל מגמות לריפין רחוק מירושלים לפי שהחרינו בני המלור את תבואות הסדה: **מקטעס** **עין** **סוכר**. סם מקוס: לשון

תורה **אור** **השלם**
 1. ואיש כי תצא מקצו שבכת ירושלים יבטל את כל בשר וטמא עד ה"ב ויקרא בו טו
 2. ואם לא יצא עד מלאות לו שנה תמקח וקם הבית אשר בניו אשר לו תחיה לצמיתא לקחה אותו לירחייו לא יצא ביבול: ויקרא בו ל' כי יקרא תלל באקאה אשר יו אלהיך נתן לך לרשתה נפל בשדה לא נטרע מי הקרה: דברים כא א כי חשמע באחת עירך אשר יו אלהיך נתן לך לרשתה שם לאמר: דברים יג א כי תבא אל ארץ כנען אשר אנו נתן לכם לארצה ונתתי נגע צרעת בבית ארץ אחותכם: ויקרא די לו

מוסף רש"י

לא נתחלקה ירושלים לשבטים. ומילן א"ת (ערכו) כ"ג. מתנין קל לרשתה. ואן שפולס ירושה. דקסטר לא נתחלקה לשבטים ירושלים כ"ג. ואינה מטמאה בנגיעים דכתוב כ"י אחותכם. שין אחיה להם. קעב לא נתחלקה לפי יהודה ובמימא. אלא לו הכניסי שין בה (י"ב ו) בטי"ו מיריה (כו.) בית השמונאי. שי אחס סזיו מחוקקעיס על המלטה. חורקעס ואריסטובלוס (סוסה פ"ג). ואריסטובלוס מבחורן. לר על ירושלים והכיא סמו חיל רומיים (שם. ע"רס): ואין שפר העס מריסיס (סוסה פ"ג. ו) אמר להם. לאוחן סמחון (שם.) רבנן. ונדעוה ארץ ישראל. מעל תהלן עגינה פה חילל סמו (שם.) מעשה שבא עומר כ"י. לאוחן החילול חסרנו כל סבינות ירושלים (מחוות סו) שאותה סנה חסרנו החילול את חורשעס (שם.) שהיה סכיד כהכמת יווינה. רחמת (מחוות סו) לכן חמת שמדנריס ויני מלינין ואין שפר העס מריסיס (סוסה פ"ג. ו) אמר להם. לאוחן סמחון (שם.) רבנן. ונדעוה ארץ ישראל. מעל תהלן עגינה פה חילל סמו (שם.) מעשה שבא עומר כ"י. לאוחן החילול חסרנו כל סבינות ירושלים (מחוות סו) שאותה סנה חסרנו החילול את חורשעס (שם.) שהיה סכיד כהכמת יווינה. רחמת (מחוות סו) לכן חמת שמדנריס ויני מלינין ואין שפר העס מריסיס (סוסה פ"ג. ו) אמר להם. לאוחן סמחון (שם.) רבנן. ונדעוה ארץ ישראל. מעל תהלן עגינה פה חילל סמו (שם.) מעשה שבא עומר כ"י. לאוחן החילול חסרנו כל סבינות ירושלים (מחוות סו) שאותה סנה חסרנו החילול את חורשעס (שם.) שהיה סכיד כהכמת יווינה. רחמת (מחוות סו) לכן חמת שמדנריס ויני מלינין ואין שפר העס מריסיס (סוסה פ"ג. ו) אמר להם. לאוחן סמחון (שם.) רבנן. ונדעוה ארץ ישראל. מעל תהלן עגינה פה חילל סמו (שם.) מעשה שבא עומר כ"י.

"תנו רבנן כשצורו בית השמונאי זה על זה היה מבחורין וכלל יום סוה ששלשים להם בקופה דינין להם תמידים היה שם זקן אחד שהיה מכיר בחכמת יווינת" אמרו להם כל זמן שעוסקין בעבודה אין נמסרים בידיכם למחר שילשלו דינין בקופה והעלו להם חזיר כיון שהגיע לחצי החומה נעץ צפרנו בחומה ונדעוה ארץ ישראל ארבע מאות פרסה על ארבע מאות פרסה באותה שעה אמרו ארור האיש שיגדל חזירים וארור האדם שילמד את בנו חכמת יווינת ועל אותה שעה שנינו מעשה שבא עומר מגנות הצרפיין ושתי הלחם מבקעת עין סוכר: וחכמת יווינת מי אסירא והתניא אמר כי בארץ ישראל לשון

גליון הש"ס
 נ"ס הורקנס סמפניס. כמנחות דף סד ע"כ ויטוסת דף מט ע"כ אמת כס"פ הורקנס מנחון ואריסטובלוס מנפסיס:
 לעני רש"י
 אולדל"וי"ר [אלדל"וי"ר]. וסוסה. כ"פסל.